

Tuo piskuinen Andorra, Ranskan ja Espanjan välissä sijaitseva vuoristoinen maa oli tosiaan tämänkesäisen patikkamatkamme kohde. 14 reipasta ”alppinistia” oli lähdössä, 9 naista ja miehiä ihan 5! Matkaan lähdimme sunnuntaina 19.7.2011 iltapäivällä – samaan aikaan kuin moni muukin EU:ssa tai muualla työskentelevä lähti kustannuspaikalleen valmistautumaan seuraavan viikon koitokseen. Kentällä oli siis pientä ruuhkan alkua, mutta hienosti lähtöselvitykset sujuivat. Ihan tuubiin ei Finnairilla paikkojen jako mennyt eli meidät oli vähän hajasijoitettu koneeseen, mutta siitäkään ei kenellekään mitään traumoja jäänyt. Pikkuvaihoilla saatiin kuitenkin vieruspaikkojakin järjestymään.

Koneeseen siirryttäessä tipahti muutama pisara vettä taivaalta, mutta meitähän se ei haitannut!

Lento Barcelonaan kesti 3,5 h ja Barcelonaan saavuimme n. klo 20.30 kierreltyämme puolisen tuntia ilmatilassa – ruuhkan takia. Suomalainen matkaoppaamme Tapani Kakko keräsi joukkonsa kasaan ja ohjasi meidät bussille, jolla sitten aloitimme matkan kohti Andorraa. Picknick-pussin saimme jokainen kyytiin, koska siihen aikaan sunnuntai-illasta mikään paikka ei todellakaan ollut auki. Ryhmämme koko oli kasvanut länsisuomalaisilla, vahvuutemme oli 24 henkilöä.

Matka taittui pimeydessä, ja puolen yön maissa, ylitettyämme vaikeuksitta Andorran rajan, ajelimme ihan täydellisessä pimeydessä. Siellä täällä taisi joku kyläpahanen muutamasta valosta tai lampusta päätellen olla, mutta ohitettavista vuorista tai maisemista emme mitään käsitystä saaneet. Tapani jakoi muutamia detaljeja Andorrasta; se on 468 neliökilometriä, asukkaita on kaiken kaikkiaan n. 85 000. Turisteja siellä käy vuosittain n. 11 miljoonaa (!), kun niitä Suomessa, joka sentään on vähän suurempi, niitä käy n. 7 miljoonaa. Meidän kylässä, Soldeussa, vakituksia asukkaita on vajaat 100! Vuorten rinteillä on vain muutamia taloja, eikä lisää saa rakentaa, vanhojakin vain tiukkojen ohjeiden ja sääntöjen mukaan uudistaa.

Pimeä bussimatka (n. 200 km) päättyi ihan yhtä pimeään kylään ja hotelliin. Onneksi Tapanilla oli sentään se hotellin yksi ja ainoa avain hallussaan, jotta pääsimme sisään ja saimme huoneiden avaimet. Hotelli Xalet Montanassa olimmekin ainoat asukkaat. Huoneet olivat ihan mukavat, hyllyt ja naulakot vaatteiden ripustamista varten vain olivat kovin vähissä.

Aamiaisen jälkeen maanantaina n. klo 10 piknik-pussukat repussa lähdimme sitten ensimmäiselle retkelle, mukana paikallinen oppaamme Chantal. Piknik-pussukat tulisimme joka päivä saamaan mukaan, koska vuorilla ei todellakaan mitään ruokapaikkoja tai alppimajoja tms. ole. Puroissa virtaava vesi on täysin juomakelpoista, mutta herkkävatsaisimmille sitä ei suositella; vesi on niin puhdasta ja mineraalipitoista, että voipi tulla kiire pusikkoon! Kyläkorkeutemme oli n. 1800 m ja ensin laskeuduimme 100-200 metriä katua pitkin, varmaankin voidaksemme aloittaa kiipeilyn.

Ensimmäisen päivän kohteemme oli Vall d'Incles, jonne nousimme ja nousimme, mäntymetsän kautta vesiputoukselle ja Estany de la Cabana Sorda –järvelle lounastamaan. Lumet olivat sulaneet vasta n. kuukausi sitten, joten Chantalín mielestä oli vielä ehkä vähän koleaa. Aurinko kuitenkin paistoi koko ajan, korkeat suojakertoimet meillä Pohjolasta tulleilla olivat tosi tarpeen. Kohteemme oli n. 2290 m:n korkeudessa järven rannalla – majakin (Cobana Sorda) siskonpeteinen siellä oli, mutta ei WC:tä. Muutama rohkea uskaltautui veteenkin, joka oli tosi kylmää.

Polkumme kävi läpi hevosten laidunmaiden, viime vuotiset ja siis kuivat lannat olivat siitä osoituksena. Hevoset – Ranskasta ja Espanjasta - palaavat tänne laiduntamaan vasta myöhemmin, ilmojen lämmettyä ja ruohon jo viherryttyä. Pari haukkaa ja kotkan pääsimme ikuistamaan.

Paluumatka kävi kolmen järven ohi, muutaman vastaan tulijankin kohtasimme. Viimeiset 200 metriä laskeutumista otti tosi koville ja tyhmyyksissämme osa meistä kuvitteli pääsevänsä helpommalla tulemalla rinnettä suoraan alas, kun vähän kierrellen ja siksakkia kävellen Chantalín ohjeiden mukaisesti raskaus olisi ollut vähäisempää. Loppumetreillä My Way esitteli rintalihaksiaan: käsinojapunnertaen joi purosta vettä!

Ja nyt meillä kaikilla olikin jo kiire terassille after hikelle. Päivä oli – ja varsinkin ensimmäiseksi päiväksi – varsin rankka, koska nousut olivat jyrkkiä.

Matkaa kertyi kaiken kaikkiaan n. 13 kilometriä ja aikaa siihen taukoineen ja maisemien ihasteluineen ja lounaiseen käytimme n. kuusi tuntia. Korkeimmillaan kävimme 2370 metrissä, alimmillaan ennen lähtöä ylämäkeen olimme 1760 metrissä. Hieno ensimmäinen päivä!

Ennen illalliselle siirtymistä kokoonnuimme kaikki Sangrialle. Mitään suurempia vammoja päivän mittaan ei ollut ilmeisesti hankittu. Paikallinen hevosrasva oli kova sana jalkojen hieromisessa!

Tiistaina lähdimmekin sitten jo normaaliin aikaan klo 9 matkaan. Tällä kertaa kohteena oli Circ dels Pessons, lukuisista pikkujärvistä koostuva murmelilaakso. Lähtöpaikalle, joka oli 2100 metrissä, mentiin Vanilla, jotkut joutuivat/pääsivät Chantalín kyytiin! Kapeilla kaduilla ilmeisesti rajoitus 80 tarkoittaa sitä, että alle sen ei saa ajaa. Hiekkatietä lähdimme kapuamaan kohti varsinaista lähtöpistettä. Täällä näimme jo ensimmäiset murmelit; hiljaisuutta ja malttia niiden havainnoiminen vaatii, niin vikkelästi ääniä kuulleessaan ne vivahtavat koloihinsa. Tämäkin n. 80 metrin nousu oli suorastaan jyrkkä, pulssi ainakin nousi! Sen jälkeen reitti, ainakin periaatteessa, oli helpompaa kuin eilen, kun kiivastahtista nousua ei ollut yhtä paljon. Ajoittain tosin polku oli kivikoiden takia tosi

hankalaa. Päivän tarjouksena oli huiputtaa Pic delcs Pessons –vuori (korkeus 2864 m). Tätä kohti kaikki lähdimme, mutta selvää oli, että ryhmämme tulee jakautumaan ainakin kahteen osaan. Osa ryhmästä lähtikin paluumatkalle jo ennen lounasta, jonka jälkeen oli tarkoitus tehdä jako huiputtajiin ja nautiskelijoihin. Huiputtajilla oli mahdollisuus 15 järven tarjoamaan näköalaan.

Tässä puolivälin krouvissakin näimme 5/7 järveä. Lounaan jälkeen huiputtajat sitten lähtivät matkaan, me nautiskelijat yritimme heitä kiikaroida. Hirmukyytiä olivat Chantal mukana menneet, huiputtaakseen ja päästäkseen alas ennen uhkaavaa ukkossadetta. Paluumatkalle sitten ylitettiin toiseen suuntaan ne kaikki aamupäivällä koetut ja voitettut kivet ja kivikot. Runsaasti erilaisia kukkia ja kasveja ehdimme kuitenkin kuvaamaan. Kaiken kaikkiaan viikko etuajassa sikäli olimme matkassa, että vasta seuraavalla viikolla todellinen kukkaloisto oli puhkeamassa.

Ja ravintola, joka kaikkien verkkokalvoilla siinteli päivän räsistusten palkintona, olikin suljettu joidenkin muotikuvausten takia! Ja eikun autoon ja kotiterassille after hikeen – kaikki 11 huiputtajaa ja Murremit, joita murreleita ihan liveinäkin olimme päässeet näkemään. Matkaa tälle päivälle kertyi lähes saman verran kuin eilen oli n. 13 kilometriä. Kuudessa ja puolessa tunnissa tuon kaiken koimme.

Yöllä pääsimme ihailemaan ukonilmaa, kun ensin olimme tehneet juhannussuunnitelmia ja tuhonneet May Wayn muka luokattoman konjakin!

Keskiviikoksi olikin sitten tarjolla shoppailumatka La Valleen tai helpohko järvenkierto (Chantalín käsitys asiasta) ja sen jälkeen shoppailua. Kaikki yhdessä lähdimme matkaan, osa Tapani mukanaan jäi shoppailemaan. Me muut jatkoimme nousua bussilla kapeata serpentiiniä pitkin kohti Arcalisiä, josta tämän helpohkon patikan Tristanyan järvelle oli määrä alkaa. Tässä kohden olimme korkeudessa 2236 metriä. Jo heti ensimmäinen nousu oli ihan jotain muuta kuin mitä olimme kuvitelleet! Hetken matkaa oli sitten mukavampaa polkua ja huppeita maisemia! Lähes koko matkan ajan meillä oli näköyhteys Tristanya-järveen, jota meidän oloissamme kutsuttaisiin lähinnä kai lammeksi. Pitkähän tuo järven kierto ei ollut, mutta emmepä me sellaista kivikkoa olleet osanneet odottaa! Jokaista askelta piti varoa ja suunnitella, mihin kenkänsä tarkasti ja täsmällisesti asettaisi. Välillä piti jo mennä nelinkontinkin! Maisemien ihastelemista varten oli pysähdyttävä erikseen, paikka paikoin polku kivikossa oli kovin kapea ja toisella puolen odotti rotko!

Vaelluskengät jalassa noin kerran vuodessa ei juurikaan anna valmiuksia kivikoissa hyppelhtimiseen!

Lumipälviäkin löysimme ja innokkaimmat ryntäsivät tekemään enkeleitä ja laskemaan liukumäkeä. Kivirakan jälkeen maasto olikin helpompaa, mutta sitten kiihtyi vauhti! Maisemat suorastaan vilahdivat ohi! Levähdyspaikalla kävikin sitten ilmi, että Pertti oli siirtynyt joukon kärkeen ja jostain

löytänyt kuutosvaihteen. Siirsimme hänet loppulaskun ajaksi jonon peränpitäjäksi. Matkan pituus oli vain ihan vähän yli seitsemän kilometriä, mutta vaikeuskerrointa lisäsivät kivikot! Korkeimmillaan olimme 2544 metrissä ja alimmillaan laskeuduimme 2175 metriin odottamaan poiskuljetusta. Neljässä tunnissa tuon helpohkon (!) reitin selvitimme. Bussilla palasimme kylään ja afterissa päällimmäinen tunne taisi kuitenkin päivän päätteeksi olla tyytyväisyys ja pieni ylpeyskin selviämisestä – jollakin taisi matkan aikana krapulakin kilahtaa kivikkoon...

Viikon raskain lenkki oli luvassa torstaille, jota olimme jo ehdottaneet vaihdettavan perjantain helpompaan. Edellispäivän kivikot kun olivat tainneet käydä itse kunkin raajoille... Sää tiedotuksista piittaamattoman yöllisen sateen jälkeen Chantal päätti aamulla vielä odotella hetken ja kuulostella ilmaa ja katsoa sitten tilannetta uudelleen. Pyykkinarun lisäksi kannattaa muuten ottaa mukaan pyykkipoikia, ettei tarvitse aamulla keräillä pikkareita kadulta... Lähtökäskyn tultua jakaannuimme kahteen ryhmään, huiputtajat alkuperäisen suunnitelman mukaan Siscaron kukkaniityille, josta paluu Port Dretin yli takaisin Soldeun kylään. Murmelit päättivät kävellä Canillon kylään. Polku oli varsin mukava, otimme kuvia, seurustelimme ja muistimme pitää taukoja. Niin hartaasti ja pitkään tätä taivalta teimme, että Einistä ehti tulla mummin!

Voi sitä iloa ja riemua, kun perillä oli luvassa cavat, askel oli lähes kevyt. Vähän hiljainen oli kaupunki, johon saavuimme juuri sopivasti siestan alkaessa, mutta löysimme sieltä pienen baarin, jonka omistaja meidät sydämellisesti toivotti tervetulleeksi. 14 hengen ryhmämme täytti pienen paikan ääriään myöten, oikean malliset lasitkin loppuivat, mutta nyt ajoivat olutlasitkin saman asian. Symppis tarjoilija toi vielä pöytäämme kulholliset suolapaloja – juhlamme oli täydellinen!

Tarkoituksemme oli tutustua paikalliseen kirkkoonkin, mutta sehän oli tietenkin kiinni, joten lähdimme paluumatkalle kohti omaa kyläämme. Chantal oli kyllä maininnut pienestä noususta Canillosta lähdettäessä, mutta aika jyrkäksi se kuitenkin osoittautui. Kirittäjien puuttuessa nousun selvitimme välillä pysähdellen ja henkeä vetäen, paluumatkan piknik-paikkaa etsien. Olimme Canillosta lähtiessämme käyneet täydentämässä eväsvalikoimaamme... Metsän siimeksessä vietimme päivän toisen täydellisen hetken ruuasta ja seurasta nauttien.

Samaan aikaan kun murmelit nautiskelivat maisemista alakerrassa, lähti toinen osa ryhmäämme heti hotellin nurkan takaa kapuamaan kohti korkeuksia. Askelkorkeus vaihteli lohkareelta lohkareelle astuessa ja pulssin lyöntitiheys sen mukaisesti. Alkujyrkänteen päälle päästyämme saatoimme haukkoa henkeämme kahdestakin syystä: edessämme tyhjyyden takana avautuvasta maisemasta ja polunvarren kukkaloistosta. Tuntui kuin olisi puutarhassa kulkenut, sellainen väriloisto ympärillemme levittäytyi.

Uskomuksemme vauhdinpidostamme sai myyttisen luonteen, kun nuori luontokuvaukseen vihkiytynyt saksalainen nuoripari pyyhkäisi ohitsemme. Muutama iloinen tervehdys ja auf wiedersehen – näkemisiin. Tervehdys konkretisoitui, kun ajastaan tauon vuoristolammen reunamilla pidettyämme lähdimme kapuamaan loppunousua, jonka päällä kyseinen pariskunta sinne saavuttuamme jo järsi eväitään. Ilma oli niin soma, että sen raittius ja ympäröivä hiljaisuus soivat jopa Chantalille mahdollisuuden torkahtaa meitä odotellessaan.

Ylämäkeä seuraa aina alamäki, ennemmin tai myöhemmin – niin nytkin. Ja millainen alamäki se oli. Loivaa nummirinnettä riitti silmän kantamattomiin. Markku poisti käsijarrun ja sitten mentiin, mentiin ja aivan hulvatonta vauhtia liki vesipuhdistamolle asti. Joukko hajosi ajoittain, mutta säilyi koko ajan näkökentässä, kunnes Kati ja Ykä saivat tarpeekseen ja päättivät omistautua luonnon tarkkailemiseen ihan kahdestaan. Iloiset kädenheilautukset takaviistosta ja pari häipyi näkyvistä liittyäkseen joukkoomme myöhemmin retken päätteeksi.

Neljä ja puoli tuntia tämä huippuryhmä käytti kahteentoista kilometriin; huippu oli 2574 metrissä...

Illallisen jälkeen lähdimme Canilloon katsomaan paikallista keskikesän juhlaa: kokko, raketteja, bändi, ruokaa, juomaa. Varmaankin päivän rasituksista johtuen emme kuitenkaan juhlassa pitkään viihtyneet, vaan palasimme Soldeuhun – toisaalta varsinainen bilettäminenkin oli alkamassa vasta paljon myöhemmin. Nyt paikalla oli vain lapsia, jotka koti-Suomessa olisi jo paljon aikaisemmin hätistetty nukkumaan. Eikä niillä lapsilla ollut edes suojalaseja silmillään, vaikka saivat itse raketteja heitellä!

Edellisyön juhlinnan takia lähtöä perjantaina myöhäistettiin puolella tunnilla, aamiaisella oltiin kuitenkin heti aamukahdeksalta. Murmeli-ryhmä päätti sekin kaikesta muusta huolimata lähteä pääjoukon mukana yrittämään Casamanyan näköalavuoren huiputtamista. Vuoren korkeus on 2740 m!

N. puolen tunnin bussikyydin jälkeen lähdime kapuamaan, ensin tosi kaunista metsäpolkua pitkin. Metsästä selvittyämme näimmekin huiputettavan kohteen: ihan nenän edessä se ei todellakaan ollut ja korkeakin oli! Chantal moneen kertaan painotti jokaisen oman vauhdin ja taukojen tärkeyttä. Ensimmäinen varsinainen pysähdys oli tasanteella, jolla paluumatkalla pitäisimme päivän piknikin. Ensimmäiset taisivat jäädä tänne lepäilemään ja nauttimaan, ilmakin oli mitä kaunein. 1900 metristä lähdettiin ja huippukorkeus oli siis 2742 metriä. Chantalilta kysyttäessä olimmeko lepopaikalla puolella välissä sanoi hän, että matkassa ehkä, mutta muuten pahin oli vielä edessä. Oikeassa oli! Kivikkoa ei onneksi ollut kauhean paljon, mutta sekin sitten sitäkin jyrkempää. Ensimmäinen huipulla olevalle ristille tulija taisi vauhdin hurmassa ohittaa pointin ja oli jo jatkamassa matkaa seuraavalle vuorelle, kun onneksi huomasi edenneensä liian pitkälle.

Muut sitten saavuimme kuka nopeammin ja kuka vähän hitaammin ja vaivalloisemmin varsinaisten huiputtajien seuraksi. Kati oli onneksi varannut huiputusjuomat mukaan! Täältä oli näkymä koko Andorran yli, mutta taisi väsymys toisilta estää näköaloista ihailemisen. Alastulo sujui yllättävän helposti – olisimmeko jo ehkä tottuneet kivikoissa kävelemiseen. Valokuvaaja-Markku Porista huiputti itse asiassa kahteen kertaan, kun ensin meni pääjoukon mukana ja toisen kerran vaimon seuraksi. Ilmanalaa ja vuorien jyrkkyyteen tottuneet paikalliset taitavat suorittaa tuon matkan parissa tunnissa, ilman vedenpisaraakaan mukanaan. Ja vanhemmat tuovat alakouluikäiset lapsensakin tänne haikkaamaan! Nopeimmat tuon Casamanyan huipun saavuttivat kahdeksan kilometrin kävelyllä neljässä ja puolessa tunnissa.

Polnik-paikalla pääsimme tosi läheltä ihailemaan kotkien upeaa liittoa; lähes Kauppatorin lокkien røyhkeydellä meitä lähestyivät. Valloituksen onnistumisesta voimia saaneena muutamat meistä jaksoivat vielä alastullessa harjoitella ”tipsuttamista”, laskeutumista juosten lyhyin tipsuttavin askelin. Kannattaa ottaa opiksi!

Serpentiiniä alasajaessamme vastaan tuli pyöräilijöitä – on heillä rankka urakka! Taisivat olla Tour de Franceen harjoittelemassa... Palkinto terassilla ja saunaan. Hotellissamme on sauna ja poreamme, jota tosin ei ole koko viikon aikana saatu toimimaan. Juhannusaaton kunniaksi saunaan haettiin tunnelmaa luomaan ihan oikeat koivuvihdakset.

Illallisen jälkeen vietimme juhannusaattoja yhteislaulannan merkeissä: miehet lauloivat naisten nimistä ja naiset vastaavasti miesten nimisiä lauluja. Tasapeliin taisimme loppujen lopuksi päätyä eikä kumpikaan joukkue suohon joutunut. Yön pimeinä tunteina oli ilmeisesti tuvassa jos toisessakin tullut mieleen illalla unohduksiin jääneitä lauluja ja sävelmiä – ainakin aamiaisella kuulosti ihan siltä, kuin kisa olisi ollut jatkumassa.

Ja sitten lauantai. What a day! Vähänpä me aamulla osasimme odottaa, miten päivän tai oikeastaan koko viikon rasitukset palkitaan. Vanilla lähdimme matkaan, Coms de Jan –majalle, joka on 1960 metrissä. Jalkautuessamme osuimme ensimmäisiin tuoreisiin lehmien jätöksiin! Tässä jakauduimme taas kahteen ryhmään, huiputtajilla oli tiedossa tosi rankka merkitsemätön reitti korkeuksiin (2910m) ja Murrelit sitten valitsivat vähän kevyemmän ja helpomman reitin. Seudulla on kuulemma villihevosia laiduntamassa, mutta taisimme tosiaan olla hieman etuajassa. Chantal lähti viemään tätä nautiskelijoiden ryhmää maastoon, joka hänen mukaansa on flat! Ei ole Chantal vielä nähnyt ja kokenut Pohjanmaan lakeuksia – olemme toki kutsuneet hänet niihin tutustumaan.

Taas jouduimme kiipeämään ja kivikkoakin löytyi, jos sitten tosi kauniita niittyjä ja vuoristomaisemiakin. Aina välillä yritimme kiikaroida huiputtajia – hyvänä tuntomerkinähän heillä oli Suomen lippu keikkumassa Masan repussa. Viikon ehdottomasti rankin reissu oli heillä. Murmeli-porukka jopa nautiskeli niin, että oikaisi ja lyhensi matkaansa. Sovitulla kohtauspaikalla tapasimme reppuvahdiksi huiputtajista jättäytyneen Jukan. Pikkuhiljaa lähdimme laskeutumaan kohti grilli-paikkaa, välillä yrittäen tiirailla huiputtajia, jonkun kerran ehkä siinä onnistuinkin. Huiputtajat olivat päinvastoin kuin nautiskelijat jopa vaikeuttaneet reittiään: polku oli merkitsemätön ja risteyskohdassa olivat tehneet väärän valinnan GPS:stä huolimatta seurauksella, että lähes pystysuoraa polkua olivat kavunneet viimeiset parisataa metriä. Jotkut viisaat olivat suosiolla jättäneet tämän viimeisen osuuden suorittamatta. Matkaa heille kertyi kaiken kaikkiaan vähän yli yhdeksän kilometriä ja aikaa se otti jonkin verran yli neljä tuntia. Aikamoisia ovat!

Paluureitti grillipaikalle oli tosi kaunista: joki virtasi enemmän ja vähemmän vuolaasti vieressä, kummallakin puolen polkua nousivat vuorenrinteet kukkineen ja kasveineen. Lähes juoksuaskelin etenimme. Ja mikä juhla meitä odottikaan!

Chantal ja hotellin henkilökunta olivat paikalla grillaamassa, tarjolla oli erilaisia makkaroita ja lihoja, oli salaattia ja juomaa, melooneja ja kahvia kermalla jne. Lauloimme ja hassuttelimme ja joku taisi harjoitella akankantoakin, kisathan olivat juuri tulollaan.

Uimapuvut oli kehoitettu ottamaan mukaan, koska tarjolla oli upea uimapaikka. Ne jotka eivät todellakaan olleet ymmärtäneet ottaa uimapukua mukaan, menivät lopulta sitten hekin alusvaatteissaan uimaan jokeen! Yhtä mieltä olimme kaikki siitä, että ehdottomasti paras päätösjuhla koskaan! Ei mikään huono vaihtoehto koti-Suomen itikoille ja vesisateelle! Kaikki hauska päättyy aikanaan ja meidänkin oli pakattava tavarat autoon ja palattava hotellille.

Markku on joka ilta GPS:stään läppärilleen ladannut käppyrät reiteistä, nousuista ja laskuista ja korkeuseroista – niitä ja saavutuksiamme ihailimme ja itseämme onnittelimme.

Illallisen jälkeen jatkoimme yhdessäoloa vitsien kertomisen merkeissä, joita olisi tainnut kyllä riittää vaikka aamuun asti. Aamulla oli kuitenkin aikainen lähtö Barcelonaan ja hikiset vaatteet ja edulliset Veteranot oli saatava pakattua.

Matkaohjelmaan kuului ohjelmaton päivä (sunnuntai!) Barcelonassa. Barcelonan hikinen pätsi liikenteen meluineen olikin aikamoinen kontrasti viikon vuoristossa vietetyn hiljaisuuden jälkeen. Päivän vietimme kukin tahoillamme omien mieltymysten mukaan, rannasta nauttien tai kaupungin mahtaviin muistomerkkeihin ja puistoihin tutustuen, miljoonakaupunkia ihmetellen tai ruokapaikkaa hakien. Yksi kesäinen sunnuntai-iltapäivä on kovin riittämätön Barcelonaan tutustumiseen, mutta kuten tähän miljoonakaupunkiin jo aiemmin tutustuneet osasivat kertoa, aikaisemmin keväällä tai myöhemmin syksyllä siihen ehdottomasti kannattaa tutustua.

Maanantaiaamuna, hotellin loistavan aamiaisen jälkeen lähdimmekin sitten kentälle ja kohti kotia. Kaikki olimme varmasti todella tyytyväisiä onnistuneeseen matkaamme, ilmat olivat suosineet ja olimme oppineet toisistamme taas uusia asioita ja tutustuneet uusiin, todella mukaviin länsisuomalaisiin. Ja Andorra matkakohteena oli mitä parhain! Ensi vuoden matkakohdettakin ovat jo monetkin mielessään haarukoineet.

Patikointiviikolla saurassamme oli porukkaa Varsinais-Suomesta. Kiitos teille mukavasta matkaseurasta!

Anneli